

nu skulde denne Plan blive forelagt; og det var ikke saadan enkelte Smaating, men en virkelig stor, samlet Plan, der vilde blive forelagt, som skulde løse Vanskelighederne. Saa forløb der ganske vist 14 Dage efter den Dato, før Planen blev forelagt; og den forelagdes da, som det ogsaa var forudsat, det Udvalg, som var nedsat angaaende det konservative Partis Guldtooldforslag. Der gik altsaa 14 Dage med at faa samlet denne „samlede Plan“. Da Ministeren talte her i Februar Maaned, var det den almindelige Opfattelse, ogsaa i Pressen, at Ministeren stod med Planen i Lommen og blot ikke den Dag af formelle Grunde kunde nævne den. Men det viste sig, at han først skulde samle Stump for Stump af denne saakaldte samlede Plan, og saa blev der altsaa forelagt 6 Forslag i Guldtooldlovsudvalget, 6 Forslag, som nu i Dag er fremsat for Offentligheden i en lidt ændret Skikkelse, og endelig er disse 6 Forslag jo suppleret med det 7de om Forlængelse af Moratorieloven angaaende Nationalbankens Pligt til Indløsning med Guld, hvilket Lovforslag ikke har været forelagt Udvalget.

Der er Grund til at spørge, hvad Meningen er med disse besynderlige Manøvrer; og navnlig, hvad Meningen er med den Manøvre, der finder Sted i Dag med Forelæggelsen for Offentligheden, naar man dog ikke har ført til Ende Forsøget paa, om der kunde tilvejebringes større eller mindre Enighed i Udvalget, hvor man for 14 Dage siden begyndte disse Forslags Behandling. Nu har man i Mellemtiden fastsat Folketingsvalg, som skal finde Sted i Dag 4 Uger; og i denne Situation møder man saa her med den saakaldte samlede Plan, og samtidig med at Valgkampen finder Sted, kommer Folketinget altsaa til nu i sine offentlige Møder at beskæftige sig med disse Forslag, hvis man skal tro, at det er Meningen at gaa frem paa den formelt sædvanlige Maade. Der er jo dem, der paastaar, at det hele kun er en Forelæggelse af Regeringens Valgprogram, og at intet Menneske tænker sig Muligheden af, at der skulde komme noget reelt ud af det. Dette vil jeg dog indtil videre ikke tro paa, og jeg vil ikke tro paa det, fordi jeg anser Sagen for saa alvorlig, at det vilde være sørgeligt, om Regeringen og dens Parti havde opgivet al Tanke om virkelig at yde en positiv Indsats imod den Krise, der hænger vort Land.

Jeg erkender, at Statsministerens Forelæggelsestale indbød ikke til Forhandling.

Den var kun en Kasten os disse 7 Forslag i Hovedet som Regeringens Program og intet som helst andet. Der er i en saa uvæsentlig Grad taget Hensyn til de Tanker, som Ministeren ved rører sig i andre Partier, at Forslagene i sig selv ikke giver Udtryk for nogen som helst Art Forhandlingsvillighed overfor andre.

Statsministeren tilkendegav i Dag som sin Opfattelse, at det i Grunden var forkert, naar man bildte sig ind, at det var Staten, som skulde træffe Foranstaltninger imod det usunde Fænomen, som Valuta-tilstanden aabenbarer. Jeg kan ikke erkende, at Staten ikke skulde have denne Pligt, og selve den Ting, at den højtærede Statsminister forelægger 7 Lovforslag, mod-siger ogsaa hans egen Paastand om, at Staten intet skal foretage. Dette Forsøg paa at forene Foretagsomhed med den gamle Valgparole fra Ministeriets Side om Kræfternes frie Spil gaar ikke længere. Folk har for længst opdaget Hulheden i den Frase, som hed Kræfternes frie Spil. Folk er fuldstændig paa det rene med, at naar man møder med saa umulige Forslag og endog møder med Forslag om betydelige Statsindgreb imod Kræfternes frie Spil, saa gælder Parolen ikke længere.

Ministeren talte om, at Usundheden i Valutaen skyldes Usundhed i forskellige Dele af Samfundet, Spekulation og andet, som er usundt, og dette er naturligvis fuldkommen rigtigt. Derimod finder jeg, at det er en ejendommelig Medicin, Ministeren foreskriver, nemlig Sparsommelighed og Selvfornægtelse for alle Dele af Befolkningen. Med andre Ord, efter at Overklassen igennem adskillige Aar har svindlet og bortødslet, hvad der skulde være Samfundets Støtte og Styrke, kommer den højtærede Minister nu og siger til hele Befolkningen: Nu maa I øve Selvfornægtelse for at raade Bod paa den Skade, som Overklassen har paaført Samfundet. Ministeren taler om, at vi skulde øve Sparsommelighed i Statshusholdningen for at faa Skatterne ned. Der er mange, der med Glæde hører, at Skatterne skal ned, men Glæden svinder hurtigt, thi inden Finansministeren havde endt sin Tale, havde han jo overdænet Tinget med en Bunke nye Skattelovforslag — en ejendommelig Illustration til hans Tale om at faa Skatterne ned.

Ministeren talte om, at noget af det vigtigste var at gennemføre en Kreditindskrænkning. Jeg maa ganske alvorligt protestere imod den Maade, paa hvilken Ministeriet har behandlet Spørgsmaalet om